

opusdei.org

"Idag kommer jag att drömma om Betlehem"

Monick Tello är en numeraria från Peru som bor i Stockholm sedan 2006. Hon berättar i första person om sin upplevelse som volontär tillsammans med en grupp unga i Betlehem, inför pilgrimsfärden till Världsungdomsdagen i Lissabon 2023.

2023-09-28

När jag beslutade mig för att ägna en del av min tid åt frivilligarbete på ett barnhem i Betlehem under sommaren, kunde jag aldrig föreställa mig att upplevelsen skulle bli en betydelsefull del av mitt liv. Denna upplevelse hjälpte mig att på djupet förstå lidandets och korsets betydelse, samt det sanna syftet med osjälvisk tjänst.

Jag har alltid varit lockad av volontärarbete och att göra det i det heligalandet var en äkta längtan. I april förra året reste jag till Rom under påsken med några vänner och vi bestämde oss för att göra detta år 2023. Jag måste erkänna att jag kanske saknade tillit, eftersom planen föll i glömska. I november 2022 ringde Ayelén, en av mina vänner, och frågade: "Monick, när börjar vi organisera volontärarbetet i det heligalandet?" Det verkar som om saker kommer i rätt ögonblick.

Vi bjöd in Marcela som också var i Rom med oss och började förbereda projektet. E-postmeddelanden, telefonsamtal, samordning och svårigheter. Det är rättvist att nämna Almudena, som arbetar i Saxum ett Opus Dei-initiativ i Jerusalem, eftersom hon hjälpte oss från början. Genom henne etablerade vi kontakt med den religiösa familjen "Verbo Encarnado", som ansvarar för GOD CHILD-Hem i Betlehem.

Efter en nattlig resa med mellanlandning i Riga, Lettlands huvudstad, landade vi i Tel Aviv den 21 juni och begav oss genast till barnhemmet, dit vi anlände kl. 06:15 på morgonen. Vi hade tur att komma precis i tid för tillbedjan av det Allraheligaste och den heliga mässan som systerarna har varje morgon. Självklart åt vi frukost efteråt. Sedan fördes vi tillvolontärbostaden och vilade några timmar. Vi återvände

till barnhemmet vid lunchtid, och det var då äventyret verkligen började.

Barnhemmet ligger på en kulle och Födelsekyrkan, där vi deltog i mässan varje dag kl. 08:30 på morgonen, ligger lite högre upp, 1,5 km från där vi bodde. Vår dag började "uppför backen" varje morgon i 30-gradig värme. På vägen till kyrkan brukade Ayelén få bröd från ett bageri som en gåva, en av de många generösa gesterna från lokalbefolkningen.

När vi lämnade Stockholm visste vi att vi skulle hjälpa till på ett barnhem och att barnen hade särskilda behov, men det vi fann överträffade våra förväntningar. Det var barn med genetiska och obotliga sjukdomar.

Barnhemmet drivs av fyra systrar från "Verbo Encarnado", vars engagemang 24 timmar om dygnet är outtröttligt. Under året får

de hjälp av några anställda och avvolontärer från olika delar av världen, var och en med sin egen historia och sin egen anledning tillatt vara där.

Så träffade vi Julie och Clement volontärer från Frankrike, och Nicolás från Chile, som kom som pilgrim till det heligalandet och bestämde sig för att stanna på barnhemmet och hjälpa till under några veckor. Dessa barns ömma och förväntansfulla blick lämnar ingen oberörd.

Första eftermiddagen berättade syster Qalbmycket snabbt barnens historia för oss medan de tog en tupplur, bara så att vi skulle kunna möta deras behov på ett bra sätt. Jag minns att vi skulle vara särskilt försiktiga med ett barn som gillade att gömma sina leksaker för att ta dem till sin säng, och med ett annat

barn som gillade att suga på allt han såg.

Men, vemvar det vi skulle vara vaksamma på? Vem var hon som dansade? Vem hade precis kommit till hemmet? Och vem hade varit där i många år? Trots att vi ville hålla fast vid vad syster berättade för oss, blandades alla historier och namn ihop i våra huvuden och till slut visste vi inte vem som var vem eller vad de gillade.

Ur en mänsklig, beräknande synvinkel skulle man kunna tänka att det inte finns någon anledning till dessa barns existens. Vad kan de bidra med isamhället? Inombords kan domen uppstå: det är bara resultatet av föräldrars egoism som övergav dem. När man ser dem frågar man sig: vad är syftet med dessa små varelsers liv?

Jag tror att jag fann svaret en dag när jag matade Camilo. Han har svårt att

tugga maten, gör omedvetna rörelser och spiller ibland maten från tallriken. Efter att ha matat honom nästan en timme var både baby'n och mina kläder vanligtvis smutsiga. Den där junidagen gick jag fram till Camilo och tänkte: "Camilos skyddsängel, hjälp mig att mata honom. Låt denna handling inte vara en tortyr för honom, låt honom äta i frid." Jag tog hans hand och plötsligt insåg jag att han faktiskt gjorde mig en tjänst.

Min "ansträngning" och mitt "volontärbete" var inget annat än att följa Camilo på hans väg mot korset. Hans liv hade mening genom att tillåta mig att vara vid hans sida. På något sätt var hans börda min frälsning, eftersom han säkerligen skulle nå himlen och där kunna nämna mig inför Jungfru Maria. Vid den stunden föll mina tårar, precis som de gör nu när jag skriver detta, när jag tänker tillbaka på det.

För första gången förstod jag att volontärarbete inte bara handlar om att "göra något för andra". Det handlar inte om att "mata de behövande", visa hur "stark och självuppoftande" jag är, eller använda det bara som botgöring och försoning för mina synder, eftersom att älska inte är en botgörande handling. Att inta detta förhållningssätt gör oss sårbara för att se oss själva som hjältar.

Som den heliga Moder Teresa av Calcutta brukade säga handlar det om att finna Jesus i varje person på hemmet: Marcelino, Layal, Dua, Nico, Rozan, Belén, Sabrina, Cici och alla de andra barnen. De är lyckliga för de behöver bara kärlek, inte mobiltelefoner eller semester i Thailand. Om vi jämför deras liv med våra kan vi tro att de saknar lycka. Dilemmat ligger i att vår uppfattning om lycka kanske är felaktig. Jag

förstod att syftet med deras liv är att guida oss till himlen.

Tröttheten var en ständig följeslagare i denna uppgift, men vi upptäckte att varje barns strålande leende motverkade utmattningen. Dessa leenden, fyllda av oskuld och glädje, uppmanade oss att fortsätta, att ge det bästa av oss själva oavsett hur utmattade vi kände oss.

Volontärbetet på barnhemmet lärde oss värdefulla läxor om empati, tacksamhet och mänsklig uthållighet. Var och en av oss, oavsett våra egna omständigheter, har kraften att göra en skillnad i andras liv.

Ayelén har berättat för mig hur fantastiskt det har varit att lära känna varje barn vid namn, känna deras historia och dela unika ögonblick med dem som vi aldrig kommer att glömma. Det är vackert att veta att Adel kallar på kattungar när han äter, att Marcelino talar fyra

språk, att Dua betar sig mycket bra, men kommer att gråta för att få lite uppmärksamhet på kvällen. Nu vet vi att Rahma är den mest kärleksfulla och attom hon gillar dig, kommer hon alltid att vilja sitta bredvid dig, att Rozáns favoritord är "kom igen" och att Nacho är pojken som gillar att suga på allt han ser.

Marcela sa något som jag tror summerar väl våra dagar i Betlehem: *Jag var volontär i bara en vecka och mitt arbete bestod främst av att ta hand om barnen. För dem var jag bara en del av deras liv bara några dagar, men för mig kommer de att vara med mig resten av mitt liv. Jag njöt och uppskattade varje ögonblick. Nu, fleramånader senare, är de fortfarande med mig, jag minns fortfarande deras ansikten, deras gråt och deras leenden.*

Jag har samma känsla. När jag ser tillbaka gör jag det med ett hjärta

fyllt av tacksamhet och glädje. Amani, en av de flickor vi tog hand om i Betlehem, avled måndagen den 14 augusti, kvällen före festen för Jungfru Marias himmelsfärd. Utan tvekan tar vårhimmelskamoder henne i sin famn. Hon lider inte längre av någon sjukdom eller begränsning. Jag känner sorg men också glädje över att ha fått lära känna henne, över att våra blickar har mötts ... Idag kommer jag att drömma om Betlehem.

Monick Tello

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/idag-kommer-jag-att-dromma-om-betlehem/> (2025-03-27)